

Op safari in de buurt

ADELHEID ROOSEN VRAAGT OF ZE MAG KOMEN LOGEREN

UTRECHT • Roodgestifte lippen, roodgelakte nagels en een ontzettend harde lach. Signaleer je deze dame in de straten van Ondiep, Zuilen of Overvecht? Dat is theatermaakster Adelheid Roosen. Ter voorbereiding op een 'WijkSafari' dompelen Adelheid Roosen en de theatermakers van Zina zich komende maanden onder in het leven van de buurtbewoners.

JULIA CONEMANS
„Pringgg,” doet Adelheid Roosen met een vinger in de lucht op een denkbeeldige deurbel, „dat is waar-mee het begint.” Zo staat ze op de stoep voor een willekeurig huis, in een willekeurige straat om vervolgens verlegen op een vreemde bank bij een vreemd gezin haar vraag te stellen. „Zou u mij willen adopteren? En mag de voorstelling u dan ook adopteren?”

Bij kickboks-schoon Lotus Gym in Ondiep vond Roosen op soortgelijke manier de groepsleider van de Marokkaanse scooterjongens, Moussa. „Dat is vet cool, zoals die jongens zeggen.” Het was niet moeilijk om hem aan boord te krijgen. „Ik liet hem het affiche van de WijkSafari in

Slotervaart zien met mijzelf achterop bij een scooterjongen. Dat bleek zijn neef te zijn.” Roosen kiest zelden een theater als podium. Twee jaar geleden ging ze voor moestuincomplexen, vorig jaar voor de Amsterdamse wijk Slotermeer en dit keer zijn Overvecht, Ondiep en Zuilen haar toneel. Ze gebruikt vaak levende, bestaande verhalen als uitgangspunt. „Ik ben nieuwsgierig naar de consequenties van wat we bouwen,” zegt Roosen. „Een wijk begint met tekentafelgedachtes, maar wat gebeurt er wanneer mensen in die wijk gaan wonen?” Lucia Claus, directeur van de Stadsschouwburg Utrecht zag de Amsterdamse WijkSafari in juni 2012 in Slotermeer en was meteen verkocht. Ze stelde voor om ook een Utrechtse editie te maken. „Je kunt de voorstelling natuurlijk niet kopiëren. Je gaat opnieuw aan de slag, met de mensen die hier.”

Binnenkort trekken Roosen en de dames en heren van Zina twee weken lang in bij hun 'adoptieouders' uit de wijk. Albert van den Heuvel, mede coördinator van de voedselbank, is zo'n adoptieouder. „Ik twijfelde wel even, want ik houd niet van vroeg opstaan. Maar hoe meer ik erover hoorde, hoe enthousiaster ik werd.” Ook hij krijgt een logee, die hem twee weken lang op de voet zal volgen. „Als ik haar zat ben, draai ik gewoon de lamellen voor een paar uurtjes dicht, alsof ik

niet thuis ben,” zegt Van den Heuvel lachend.

Lucia Claus kijkt verrukt rond in de werk- en verzamelplek aan de Nieuwlichtstraat in Ondiep, waar buurtbewoners, acteurs, regisseurs en onderzoekers samen op grond zitten, peuzelend van Marokkaanse bladerdeeghapjes en luisterend naar de muziek van buurtbewoner Angela van Leeuwen.

De Kleurrijke Pierre Corneille, ook een adoptieouder, beroemd om zijn lowriders, zet voor de gelegenheid zijn eigen muziek uit, om te horen hoe ze het mini-orgel met de betoverende naam pling plong, bespeelt.

„Dit project brengt mensen op een heel ongecompliceerde manier samen,” zegt Claus. „Het lijkt me zo leuk als de buurtbewoners zelf ook naar de voorstelling komen. Het is een mooie kans om een waarachtige ontmoeting te hebben met je buurtgenoten.”

Adelheid Roosen logeert bij mensen in de wijk Ondiep. Ze belt bij willekeurige huizen aan en vraagt of ze daar mag logeren. FOTO SHODEY CAREMAN